

Kniha Daniel — sto devadesát šest

Prorocké paralely a božské zklamání: zjevující cesta Božího lidu posledních dnů ve Zjevení 10

Jeff Pippenger

2024-04-27

V desáté kapitole Zjevení, kde je vylíčena historie poselství prvního a druhého anděla, bylo Janovi jako symbolu Božího lidu posledních dnů předem oznámeno, že v dějinách, které symbolicky představoval, má nastat zklamání; a právě toto zklamání bylo oním prvkem historie prvního a druhého anděla, který byl pro pochopení milleritů zapečetěn, aby byla vyzkoušena jejich víra.

A hlas, který jsem slyšel z nebe, ke mně opět promluvil a řekl: Jdi a vezmi tu malou knížku, která je otevřená v ruce anděla, jenž stojí na moři i na zemi. I šel jsem k andělovi a řekl mu: Dej mi tu malou knížku. A on mi řekl: Vezmi ji a sněz ji; a učiní tvé břicho hořkým, ale ve tvých ústech bude sladká jako med. I vzal jsem tu malou knížku z ruky andělovy a snědl ji; a v mých ústech byla sladká jako med, ale jakmile jsem ji snědl, mé břicho zhořklo. Zjevení 10,8–10.

V desátém verši Jan představuje dějiny od 11. srpna 1840, kdy mocný anděl sestoupil s malou knížkou ve své ruce, až po Velké zklamání 22. října 1844. Dříve než tuto historii symbolicky představí, je mu „hlasem, který“ „slyšel z nebe“, řečeno, že když sní malou knížku, „naplní tvé břicho hořkostí, ale v tvých ústech bude sladká jako med“. Hořké zklamání bylo tím, co vyzkoušelo víru milleritů, a nebylo pro ně nejlepší, aby o tomto zklamání věděli dříve, než přišlo; avšak Jan představuje lid posledních dnů, který je povinen znát skutečnosti spojené s vyznačením událostí, jež tvoří dějiny poselství prvního a druhého anděla.

Tyto posvátné dějiny ukazují, že na lid posledních dnů měla být uvedena zkouška, a že to měla být zkouška založená na něčem, čemu pro ně nebylo nejlepší rozumět předem, před příchodem té zkoušky; přece však to nebyla totožná zkušenost Milleritů, ačkoli se dokonale shodovala s vymezením událostí znázorněných prvním a druhým andělem, neboť také sedm hromů představuje „budoucí události, které budou zjeveny ve svém pořadí“.

Ačkoli bylo nutné znát základní dějiny mileritů, Boží lid posledních dnů měl naplnit tutéž osnovu událostí jako milerité; avšak to, co zkoušelo milerity a co pro ně bylo nejlepší předem neznat, mělo být odlišnou zkouškou, přivoděnou prvkem, který byl zapečetěn až do chvíle, kdy nastal čas, aby Lev z pokolení Judova odpečetil Zjevení Ježíše Krista, k čemuž dochází ve skrytých dějinách čtyřicátého verše jedenácté kapitoly Daniele.

To, co bylo zapečetěno, bylo určeno k vyzkoušení Božího lidu posledních dnů a tato zkouška by se shodovala s mezníkem, na němž byli zkoušeni millerité; neboť ať už při prvním naplnění v dějinách milleritů, nebo při posledním naplnění posledních dnů, sedm hromů bylo „vylíčením událostí“, „které budou odhaleny ve svém pořadí“.

Co zůstalo ve velké míře nerozpoznáno, je skutečnost, že tak jako Jan představuje dějiny sestoupení Krista s malou knížkou 11. srpna 1840 až k Velkému zklamání 22. října 1844, byly právě tyto dějiny také představeny sestoupením druhého anděla 19. dubna 1844. První zklamání lze chápat jako Janovo zklamání, který po snědení malé knížky 11. srpna 1840 zakusil zklamání 19. dubna 1844. Když toto zklamání přišlo, sestoupil druhý anděl s „psaním“ ve své ruce.

„Jiný mocný anděl byl pověřen sestoupit na zem. Ježíš mu vložil do ruky spis, a když přišel na zem, zvolal: ‚Babylon padl, padl.‘ Potom jsem znovu viděla zklamané, jak pozvedají své oči k nebi a s vírou a nadějí vyhlížejí příchod svého Pána. Mnozí se však zdáli setrvávat v otupělém stavu, jako by spali; přesto jsem na jejich tvářích mohla vidět stopy hlubokého zármutku. Zklamání z Písma poznali, že se nacházejí v době prodlévání a že musí trpělivě čekat na naplnění vidění. Tytéž důkazy, které je vedly k tomu, aby očekávali svého Pána v roce 1843, je vedly k tomu, aby Ho očekávali i v roce 1844. Viděla jsem však, že většina z nich neoplývala onou energií, která vyznačovala jejich víru v roce 1843. Jejich zklamání jejich víru oslabilo.“
Early Writings, 247.

Milleritské dějiny, které Jan představuje v desáté kapitole, jsou dějinami prvního i druhého anděla. Sestoupení prvního anděla s poselstvím a sestoupení druhého anděla s poselstvím označují počátek příslušných dějin, které obě skončily zklamáním, ačkoli Jan přímočařeji znázorňuje celé dějiny obou andělů. I po 22. říjnu 1844, kdy třetí anděl přišel s poselstvím, poskytuje zklamání ze vzpoury roku 1863 třetí svědectví o období, které začíná poselstvím a končí zklamáním.

První zklamání hnutí třetího anděla dne 18. července 2020 bylo paralelou k prvnímu zklamání milleritů. Jedna pravda byla zapečetěna, stejně jako pravda o roce 1844 byla zapečetěna tím, že Pán držel svou ruku nad omylem v některých výpočtech, což způsobilo první zklamání milleritů. Když byl poté omyl pochopen, byl tento omyl odpečetěn, neboť Lev z pokolení Judova odňal svou ruku. Omyl z 18. července 2020 vznikl v důsledku odmítnutí uznat, že Jeho ruka byla pozdvižena dne 22. října 1844, když prohlásil, že „času již více nebude.“

Ať už šlo o filadelfské hnutí při prvním zklamání prvního anděla, anebo o první zklamání laodicejského hnutí třetího anděla, Jeho ruka představuje mezník. Dne 19. dubna 1844 a 18. července 2020 zklamání vyvolalo dobu rozptýlení. Ti, kdo byli shromážděni buď 11. srpna 1840, nebo 11. září 2001, byli rozptýleni, a poté Kristus začal svůj lid podruhé shromažďovat.

Shromažďoval lid počínaje 11. zářím 2001, neboť, jak je to znázorněno Kristovým křtem, teprve tehdy, když sestupuje božský symbol, začíná shromažďovat své učedníky, a ne dříve. Poté, po rozptýlení, Kristus shromažďuje svůj lid podruhé. Kristus shromažďoval své učedníky počínaje svým křtem a po rozptýlení způsobeném křížem začal své učedníky shromažďovat podruhé. Prorocká skutečnost druhého shromáždění, které začalo v červenci 2023, byla součástí toho, co bylo zapečetěno 18. července 2020, ačkoli to bylo zjevně prvkem dějin milleritů.

Ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Daniele vystoupila v roce 2020 šelma z bezedné propasti a usmrtila oba rohy šelmy země. V červenci roku 2023 začal Pán podruhé shromažďovat svůj lid posledních dnů. Proces shromažďování je znázorněn v posvátných milleritských dějinách a v těchto dějinách jsou dvě historická svědectví o tom, že svůj lid shromažďuje podruhé. Proces

shromažďování je prorockým prvkem, který byl zapečetěn až do července 2023. Dílo druhého shromažďování jeho lidu se naplňuje během dějin ukrajinské války, těsně před druhým zvolením osmého prezidenta, který je z těch sedmi.

Dne 11. srpna 1840 Pán shromáždil milleritské hnutí a toto shromáždění vyznačil uvedením tabule z roku 1843, která byla vydána v květnu 1842. Tato tabule představovala základní poselství, neboť tehdy pokládal základ milleritského chrámu. Sestoupení anděla ze zjevení, kapitoly desáté, dne 11. srpna 1840 je paralelou ke Kristovu křtu, který mimo jiné vyznačil počátek Kristova vyvolování jeho učedníků.

„Povoláním Jana a Ondřeje a Šimona, Filipa a Natanaela začal být kladen základ křesťanské církve. Jan nasměroval dva ze svých učedníků ke Kristu. Potom jeden z nich, Ondřej, našel svého bratra a povolal ho ke Spasiteli. Pak byl povolán Filip a ten šel hledat Natanaela.“ Touha věků, 141.

Dílo Williama Millera od času konce v roce 1798 až do 11. srpna 1840 představovalo dílo Jana Křtitele; když však sestoupil anděl ze Zjevení deset, jak bylo předobrazeno sestoupením Ducha svatého při Kristově křtu, Pán „shromáždil“ své zakládající učedníky. Tito dva svědkové dosvědčují, že Kristus shromáždil svůj lid posledních dnů 11. září 2001, když sestoupil anděl z osmnácté kapitoly Zjevení; avšak stejně jako v případě mileritů měli být vyzkoušeni prvkem sedmi hromů, který byl zapečetěn, a potom měl Pán shromáždit svůj lid podruhé.

Druhé shromáždění Božího lidu posledních dnů započalo v dějinách znázorněných na samém závěru jedenáctého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel, těsně před Putinovým vítězstvím nad Ukrajinou a těsně před dvanáctým veršem, kde končí prorocké svědectví Ruska a Putina. Daniel 11,11 se tedy shoduje se Zjevením 11,11, neboť právě tam jsou ti dva svědkové znovu přivedeni k životu.

V posvátných dějinách mileritského hnutí začal Pán po zklamání z 19. dubna 1844 podruhé shromažďovat svůj lid; a tím, čeho tehdy Pán použil ke shromáždění svého lidu, bylo poznání, že naplňují dobu prodlení z podobenství o deseti pannách v Matoušovi, kapitole dvacáté páté, a také v druhé kapitole knihy Abakuk. Aby milerité rozpoznali svůj stav a navrátili se, museli poznat, že jsou zobrazení v Božím prorockém slově. Potřebovali vidět, že jsou Božím lidem na rozdíl od těch, kdo se za jeho lid prohlašovali. Když shromažďoval svůj zklamaný lid, poskytoval tím ilustraci korouhve vztyčené pro pohany, a tak zdůrazňoval rozdíl mezi svým pravým, avšak zklamaným lidem a svým lidem pouze vyznávaným.

I stane se v onen den, že kořen Jesse bude stát jako korouhev národům; pohané se k němu obrátí a místo jeho odpočinutí bude slavné. I stane se v onen den, že Pán podruhé vztáhne svou ruku, aby získal zbytek svého lidu, který zůstane, z Asýrie a z Egypta a z Patrosu a z Kúše a z Élámu a ze Šineáru a z Chamátu a z ostrovů mořských. A vztyčí korouhev národům a shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sebere od čtyř končin země. Izajáš 11,10–12.

Když prorok Jeremjáš představuje ty, kteří byli zklamáni 19. dubna 1844, ukázal, že se již neztotožňoval „se shromážděním posměvačů“, kteří používali nenaplněnou předpověď roku 1843 jako důkaz, že ti, které Jeremjáš představoval, jsou falešní proroci.

Nesedával jsem ve shromáždění posměvačů ani jsem se neradoval; sedával jsem sám pro tvou ruku, neboť jsi mě naplnil rozhořčením. Jeremjáš 15,17.

„Shromáždění posměvačů“ vypudilo ty, které představoval Jeremiáš.

„Mnozí byli pronásledováni svými nevěřícími bratřími. Aby si někteří zachovali své postavení v církvi, souhlasili, že o své naději budou mlčet; jiní však cítili, že jim věrnost Bohu zakazuje takto skrývat pravdy, které jim svěřil. Nemálo jich bylo vyloučeno ze společenství církve z žádného jiného důvodu než proto, že vyjádřili svou víru v Kristův příchod. Těm, kdo nesli tuto zkoušku své víry, byla velmi drahá slova proroka: ‚Vaši bratři, kteří vás nenávidí, kteří vás vylučují pro mé jméno, říkají: Ať je Hospodin oslaven! Ale on se ukáže k vaší radosti, oni však budou zahanbeni.‘ Izajáš 66,5.“ Velký spor, 372.

Když Pán pozvedne znamení pro pohany, stane se tak tehdy, až podruhé vztáhne svou ruku, aby shromáždil ostatek svého lidu, jímž jsou vyhnanci Izraele. To jsou ti, kdo již nesedávají ve „shromáždění posměvačů“.

„Kořen Jesse“ je symbolem dvou pokrevních linií, jedné z judaismu spojené s pokrevní linií pocházející z prostředí mimo judaismus, a nepředstavuje pouze pokrevní linii Ježíše, nýbrž je také symbolem spojení božství s lidstvem, neboť korouhev, která je vztyčena, představuje lid, jenž byl navždy zapečetěn do stavu a zkušenosti spojení božství s lidstvem, což je rovněž ve verši deset jedenácté kapitoly Danielovy vyjádřeno symbolem „pevnosti“. Ve verši deset je doba zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc vyvozena z prorockého porozumění pevnosti, kterou je hlava. V dějinách verše jedenáct a ve válce na Ukrajině Hospodin podruhé vztahuje svou ruku, aby shromáždil vyvržené, kteří byli zklamáni.

Proto se svědectvím Daniela 11 jakožto strukturou jsme rozpoznali vniknutí papežství do prorockých dějin těsně před nedělním zákonem. Viděli jsme dílo republikánského rohu, představovaného Trumpem, když se stává osmým, který je z těch sedmi, a začíná dílo spojování církve a státu. Máme linii odpadlického rohu protestantismu, jak je představena Makabejskými. Na tytéž dějiny, představované těmi verši, vztahujeme linii sedmi hromů, která je zároveň linií podobenství o deseti pannách, přičemž určujeme zkušenost sto čtyřiceti čtyř tisíc, stejně jako linii tří andělů, které vymezují dílo pravého protestantského rohu. Jednou z událostí pro pravý protestantský roh v těchto dějinách je druhé shromáždění.

Druhé shromáždění se odehrálo v dějinách poselství druhého anděla a rovněž v dějinách třetího anděla od roku 1844 až do roku 1863, čímž jsou z milleritských dějin ustanoveni dva svědkové toho, že Pán podruhé vztáhl svou ruku, aby shromáždil své rozptýlené stádo.

„Dne 23. září mi Pán ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby získal zpět ostatek svého lidu, a že v tomto čase shromažďování je třeba úsilí zdvojnásobit. Při rozptýlení byl Izrael zasažen a roztrhán, nyní však v čase shromažďování Bůh svůj lid uzdraví a ováže jeho rány. Při rozptýlení mělo úsilí vynaložené na šíření pravdy jen nepatrný účinek, vykonalo jen málo nebo nic; avšak v čase shromažďování, když Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude mít úsilí o šíření pravdy zamýšlený účinek. Všichni mají být v díle jednotní a horliví. Viděla jsem, že bylo nesprávné, aby se kdokoli odvolával na rozptýlení jako na příklad, jímž bychom

se nyní při shromažďování měli řídit; neboť kdyby pro nás nyní Bůh neučinil víc, než učinil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn.“ Early Writings, 74.

V dodatku k Raným spisům sestra Whiteová vysvětluje právě citovaný výrok:

„3. Výrok, že Pán ‚podruhé vztáhl svou ruku, aby navrátil ostatek svého lidu‘, na straně 74, se vztahuje pouze na jednotu a sílu, které kdysi existovaly mezi těmi, kdo očekávali Krista, a na skutečnost, že opět začal svůj lid sjednocovat a pozvedat.“ Early Writings, 86.

Posvátné dějiny sedmi hromů, představující období od 11. srpna 1840 do 22. října 1844, byly předobrazem posvátných dějin od 22. října 1844 až do vzpoury roku 1863. Řádek za řádkem představovaly první dějiny znázornění moudrých panen a druhá linie poskytovala znázornění pošetilých panen. Obojí dějiny začaly tehdy, když sestoupil anděl s poselstvím, které mělo být snědno. Příchod anděla v obou dějinách zahájil proces zkoušky, který způsobil rozptýlení, a roku 1849 bylo sestře Whiteové ukázáno, že Pán znovu vztahuje svou ruku podruhé, tentokrát aby shromáždil ty, kteří byli rozptýleni 22. října 1844.

Byli rozptýleni Velkým zklamáním, tak jako byli moudří 19. dubna 1844 rozptýleni svým prvním zklamáním. Druhé shromáždění označilo, že Pán „začal znovu sjednocovat a pozdvihovat svůj lid“. Při druhém shromáždění Pánovo dílo zahrnuje vztyčení korouhve, která je navzájem sjednocena v poselství a jejíž lidství je sjednoceno s Jeho božstvím. Účelem korouhve je vyvolat z Babylonu další Boží stáde, čehož je dosaženo tím, že muži a ženy korouhev spatří.

Prapor je vojsko těch, kteří v době zkoušky nedělního zákona spojili své lidství s Kristovým božstvím. Tak tedy druhé shromáždění označuje, že „kořen Jišajův“ bude vyzdvižen a ponese dvojí prorockou symboliku Rút, pohanky, která je shromážděna k praporu tím, že je spojena s Bóazem, symbolem sto čtyřiceti čtyř tisíc, a zároveň symbolem Vykupitele, který za Rút zaplatil výkupné a byl jejím blízkým příbuzným. Ve vtělení Kristovy božské přirozenosti s padlým tělem lidské přirozenosti se stal naším blízkým příbuzným. Praporem, který je vyzdvižen, jsou ti, kdo jsou skrze poselství sjednoceni a kdo dovršují dílo spojení svého lidství s Kristovým božstvím ještě před nedělním zákonem.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Úcta k Bibli roste jejím studiem. Ať se student obrátí jakýmkoli směrem, všude nalezne zjevenou nekonečnou moudrost a lásku Boží.“

„Význam židovského řádu dosud není plně pochopen. V jeho obřadech a symbolech jsou předznamenány pravdy veliké a hluboké. Evangelium je klíčem, který odemyká jeho tajemství. Prostřednictvím poznání plánu vykoupení se jeho pravdy otevírají porozumění. Je naším výsadním právem chápat tato podivuhodná témata mnohem více, než je chápeme nyní. Máme rozumět hlubokým věcem Božím. Andělé touží nahlédnout do pravd, které jsou zjevovány lidu, jenž se zkroušeným srdcem zkoumá slovo Boží a modlí se za větší délku i šířku i hloubku i výšku poznání, které jedině On může dát.

„Jak se blížíme k závěru dějin tohoto světa, proroctví týkající se posledních dnů zvláště vyžadují naše studium. Poslední kniha novozákonních Písem je plná pravdy, které potřebujeme

rozumět. Satan oslepil mysl mnohých, takže s radostí přijali jakoukoli záminku, aby ze Zjevení neučinili předmět svého studia. Kristus však zde skrze svého služebníka Jana oznámil, co bude v posledních dnech, a říká: „Blahoslavený, kdo čte, i ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm zapsáno.“ Zjevení 1,3.

„A toto jest život věčný,“ řekl Kristus, „aby poznali Tebe, jediného pravého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal.“ Jan 17,3. Proč si neuvědomujeme hodnotu tohoto poznání? Proč tyto slavné pravdy nehoří v našich srdcích, nechvějí se na našich rtech a nepronikají celou naší bytostí?“

„Tím, že nám Bůh dal své slovo, uvedl nás do vlastnictví každé pravdy podstatné pro naši spásu. Tisíce čerpaly vodu z těchto studnic života, a přece se zásoba nijak nezmenšila. Tisíce si postavily Pána před sebe a nazíráním byly proměněny v týž obraz. Jejich duch v nich hoří, když hovoří o Jeho charakteru a vyprávějí, čím je pro ně Kristus a čím jsou oni pro Krista. Avšak tito badatelé tato vznešená a svatá témata nevyčerpali. Ještě tisíce dalších se mohou zapojit do díla zkoumání tajemství spásy. Když se rozjímá o životě Kristově a o povaze Jeho poslání, budou při každém pokusu objevit pravdu stále zřetelněji zářit paprsky světla. Každé nové hledání odhalí něco hluboce zajímavějšího, než co bylo dosud rozvinuto. Toto téma je nevyčerpatelné. Studium Kristova vtělení, Jeho smírné oběti a prostřednického díla bude zaměstnávat mysl pilného studenta, dokud bude trvat čas; a když pohlédne k nebi s jeho nesčetnými léty, zvolá: „Veliké jest tajemství pobožnosti.““

„Ve věčnosti se budeme učit tomu, co by nám, kdybychom přijali osvětlení, které zde bylo možné získat, otevřelo porozumění. Témata vykoupení budou po věčné věky zaměstnávat srdce, mysl i jazyk vykoupených. Porozumějí pravdám, které Kristus toužil otevřít svým učedníkům, avšak oni neměli víru, aby je pochopili. Navěky a navždy se budou objevovat nové pohledy na dokonalost a slávu Krista. Po nekonečné věky bude věrný Hospodář vynášet ze svého pokladu věci nové i staré.“ Christ's Object Lessons, 132–134.